

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Block_Lawrence-Ehrengrafova_zkusenost.pdb

PDB Name: Block L. Ehrengrafova zkusenost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lawrence Block
EHRENGRAFOVA ZKUŠENOST

"Nevinnost," prohlásil Martin Ehrengraf. "To je v kostce celý problém."

"Nevinnost je problém?"

Malý právník se rozhlédl po vězeňské cele a pak se znovu obrátil ke svému klientovi. "Přesně tak. Kdybyste nebyl nevinen, nebyl byste tady."

"Nepovídejte, vážně?" Grantham Beale se zasmál, a i když by jeho úsměv patrně nezařadili do reklamy na zubní pastu, byl to první úsměv, na který se zmohl od chvíle, kdy byl právě před dvěma týdny a čtyřmi dny obviněn z vraždy prvního stupně. "To tedy říkáte, že nevinní lidé jdou do vězení, zatímco zločinci běhají po svobodě. To chcete říct?" "Stává se to častěji, než byste si myslel," pravil pan Ehrengraf tiše. "Ale nikoli, já nic takového netvrdím."

"Tak jak to?"

"Já nestávím proti sobě nevinu a vinu, pane Beale. Já vím, že vy jste se vraždou neprovinil. To je téměř mimo diskusi. Všichni klienti Martina Ehrengrafa jsou nevinní zločiny, které se jim přičítají, a tato nevina v patřičné době vychází najevo. Z mého hlediska je to fakticky víc než jen předpoklad. Já si tak vydělávám na obživu. Požaduji vysoké honoráře, pane Beale, ale beru je pouze tehdy, když se moji nevinní klienti dočkají toho, že jejich nevina je prohlášena na veřejnosti. Jde-li můj klient do vězení, nedostanu vůbec nic, ba není mi uhrazeno ani to, co jsem k jeho prospěchu vynaložil. Takže moji klienti jsou vždycky nevinní, pane Beale, stejně jako vy, v tom smyslu, že nejsou vinní."

"Tak proč je má nevinnost problém?"

"Aha, vaše nevinnost." Martin Ehrengraf si přihladil konečky úhledně zastříženého knírku. Jeho úzké rty se zvlínly úsměvem, ten však nedospěl až k hluboko posazeným černým očím. Grantham Beale shledal, že je to přepychově oblečený mužik, téměř dandy. Měl na sobě zelené dartmouthské sako s perleťovými knoflíky přes krémovou košili s módním límečkem. Kalhoty měl flanelové, bezvadně vyžehlené, barevně sladěné s košilí. Jeho hedvábná kravata, v tmavší zelené než sako, byla pod uzlem ozdobena stříbrnými a bronzovými nitěmi vyšíтым vzorem představujícím boj lva s jednorozcem. Manžetové knoflíky odpovídaly perleťovým knoflíkům saka. Aristokraticky malé nožky vězely v naleštěných, bežešvých kordofánových mokasínech beze střapců, natož bambulek, velmi prostých a velmi elegantních. Skoro dandy, pomyslel si Beale, ale podle toho, co slyšel od lidí, má schopnosti a to je důležitější.

Prý mu nezáleží jen na zevnějšku, ale i na výsledcích.

"Vaše nevinnost," opakoval Ehrengraf. "Vaše nevinnost není jen protipól viny. Je to nevinnost, která je opakem zkušenosti. Znáte Blakea, pane Beale?"

"Blakea?"

"Williama Blakea, básníka. Osobně ho ovšem znát nemůžete. Je už přes sto let mrtvý. Napsal na začátku své dráhy dva soubory básní, Písníčky nevinnosti a Písníčky zkušenosti. Každá báseň v jedné knize má protějšek v knize druhé. ,Ó tygře, tygře, jak lesem jasně plá, noční tmou tvá krása skvrnitá. Čí ruka neb zrak budou smělé dost a osočí tvé děsivosti zlost?' Možná že tu báseň znáte, pane Beale."

"Myslím, že jsem se ji učil ve škole."

"To je dost pravděpodobné. Ale vy nepotřebujete, abych vám dával lekce z poezie, pane, zejména ne v tomto stísnějším prostředí. Postoupím tedy blíže k jádru věci. Vy jste byl obviněn z vraždy a víte jen tolik, že jste ji nespáchal. A protože jste nevinný, nejen pokud jde o tuto konkrétní vraždu, ale v Blakeově smyslu slova, zjednal jste si prostě schopného obhájce a předpokládal jste, že věci se v krátké době vyjasní. Žijeme v osvícené demokracii, pane Beale, a vyrůstali jsme s vědomím, že soudy jsou zde proto, aby osvobodzovaly nevinné a trestaly provinilce, a že vražda nikomu neprojde."

"A to je pořádný nesmysl, co?" Grantham Beale se usmál podruhé od chvíle, kdy uslyšel výrok poroty. Když nic jiného, říkal si, ten nafintěný malý právník aspoň člověku zlepši náladu.

"Já bych tomu neřikal nesmysl," namítl Ehrengraf, "ale když se to vezme kolem a kolem, vy jste ve vězení a skutečný vrah na svobodě."

"Walker Murchison."

"Co říkáte?"

"Skutečný vrah," prohlásil Beale. "Já jsem ve vězení a Walker Gladstone Murchison je na svobodě."

"Přesně tak. Protože nestačí být bez viny. Člověk musí být také schopen přesvědčit o své nevině porotu. Stručně řečeno, kdybyste byl méně nevinný a více zkušený, byl byste mohl včas podniknout kroky, jimiž byste předešel svému

momentálnímu postavení."

"A co bych byl mohl udělat?"

"To, co jste nakonec přece jen udělal," řekl Martin Ehrengraf. "Mohl jste mne zavolat okamžitě."

"Albert Speldron," pravil Ehrengraf. "Oběť vraždy, střelen třikrát z bezprostřední blízkosti do srdce. Vražednou zbraní byl neregistrovaný revolver ráže třicet osm. Později byl nalezen v prostoru pro rezervu vašeho auta."

"Moje zbraň to nebyla. Nikdy v životě jsem ji neviděl, dokud mi ji na policii neukázali."

"Samozřejmě jste ji neviděl," broukl chláholivě Ehrengraf. "Pokračujme. Albert Speldron byl lichvář. Ale ne takový typ neomalého vydřiducha, který půjčuje deset nebo dvacet dolarů přistavním dělníkům či pomocným silám v továrnách a přeráží jim nohy baseballovou pálkou, když mu včas neplatí."

"Já mu tedy platil hodně," poznamenal Beale. "Dával jsem Speldronovi tisíc dolarů týdně a na výši mého dluhu to nemělo žádný vliv."

"A kolik jste si půjčil?"

"Padesát tisíc dolarů."

"Porota zřejmě soudila, že to je dostatečný důvod k vraždě."

"Jenže to je bláznovství," rozhořčoval se Beale. "Proč bych proboha chtěl Speldrona zabít? Nic jsem proti němu neměl. Prokázal mi službu tím, že mi půjčil peníze. Naskytla se mi příležitost koupit cennou sbírku známek. Moje povolání je kupovat a prodávat poštovní známky a tohle byla šance získat sbírku mimořádnou. Většinou to byly známky Spojených států a britského impéria, ale bylo v ní také hodně známek starých německých států a ještě k tomu - ale než se nechám úplně unést, zeptám se vás, jestli se trochu zajímáte o známky."

"Jen když mám dát na poštu dopis."

"Aha. Tak zkrátka tohle byla nádherná sbírka a víc o ní nebudu mluvit. Prodávající chtěl všechno v hotovosti a o transakci neměl být veden záznam. Kvůli daním, rozumíte."

"Ovšemže rozumím. Daňový systém z nás všech dělá zločince."

"Když mám říct pravdu, já tu žádný zločin nevidím."

"To jste jeden z mnoha. Ale pokračujte, pane."

"Co mám ještě dodat? Musel jsem potichoučku sehnat padesát tisíc dolarů na tuhle báječnou hromadu známek. Od Speldrona jsem si mohl vypůjčit peníze, aniž jsem musel vyplňovat stoh formulářů a dávat mu cokoli kromě příslibu. Byl jsem si jist, že ty peníze ztrojnásobím, až sbírku rozdělím a po částech rozprodám různým sběratelům a dealerům. Padesát tisíc dostanu jen za známky USA a znám kupce, kterému potečou sliny, až uvidí známky těch německých států."

"Takže vám nevadilo dávat Speldronovi jeho tisícovku týdně?"

"Ani dost málo. Počítal jsem, že za pár měsíců prodám polovinu známek a že jako první věc splatím těch padesát tisíc dolarů a půjčku zlikviduji. Na úrocích jsem měl zaplatit osm až deset tisíc dolarů, ale co to je proti zisku padesáti nebo sto tisíc dolarů? Speldron mi prokázal laskavost a já to oceňoval. On sám se také neošidil, samozřejmě, dvouprocentní úrok za týden ho sice neřadil do kategorie sprostých lichvářů, ale dobrý obchod to byl pro nás oba, to je beze sporu."

"Jednal jste s ním už dříve?"

"Během let možná tucetkrát. Půjčoval jsem si sumy od deseti do sedmdesáti tisíc dolarů. S nekřesťanskými úroky jsem se nesetkal, ale splácel jsem je vždycky řádně. A nikdo mi nikdy nevyhrazoval, že mi zpřeráží nohy. Se Speldronem jsme prostě obchodovali. A vždycky se nám to oběma vyplatilo."

"Žaloba tvrdila, že zabitím Speldrona jste vymazal svůj dluh u něho. To je určitě motiv, jemuž porota rozumí. Ve světě, kde jsou lidé zabíjeni kvůli sumě rovnající se ceně láhve whisky, padesát tisíc dolarů bohatě stačí, aby byl člověk zabit několikrát po sobě."

"Ale vždyť bych byl blázen, kdybych zabíjel kvůli takové částce. Nejsem žádný chudák. Kdyby mi dělalo potíže Speldronovi platit, bylo by prostě stačilo, abych známky prodal."

"Dejme tomu, že se vám nedařilo je prodal."

"Tak jsem mohl prodal jiné zboží ze svých zásob. Mohl jsem uvalit hypotéku na svůj dům. Vždyť jen za ty peníze jsem mohl Speldrona třikrát přeplatit. To auto, kde našli revolver, je značka Antonelli Scorpion, jen za ně bych dostal polovinu toho, co jsem Speldronovi dlužil."

"Vida," řekl Martin Ehrengraf. "Ale co ten Walker Murchison? Jak ten se nám dostává do hry?"

"On zabil Speldrona."

"Jak to víme, pane Beale?"

Beale se zvedl. Dosud seděl na železné posteli a jedinou židli v cele přenechal právníkovi. Nyní vstal, protáhl se a popošel k protější stěně cely. Chvilu stál a prohlížel si nějakou čmáranici na zdi. Pak se otočil a pohlédl na Ehrengrafa.

"Speldron a Murchison byli partneři. Já jsem jednal pouze se Speldronem, protože jen on pracoval s nekrytými půjčkami. A Murchison měl pojišťovací agendu, které se neúčastnil Speldron. K jejich společnému podnikání patřily obchody s nemovitostmi, investice a jiné aktivity, kde rychle plynuly velké částky peněz, a bylo jen velmi málo záznamů o tom, co se dalo."

"Pochybné podnikání," podotkl Ehrengraf.

"Většinou. Ne vždy protizákonné, ne zcela protizákonné, ale ano, ten váš termín se mi líbí. Pochybné."

"Takže oni byli partneři a není nic neslýchaného, že jeden partner zabije druhého. Je to fakticky nejjednodušší způsob, jak partnerství zrušit. Ale proč právě toto partnerství? Proč by měl Murchison zabít Speldrona?"

Beale pokrčil rameny. "Peníze," vyjádřil domněnku. "Při takovém koloběhu hotovosti se můžete vsadit, že Murchison na Speldronově smrti pořádně vydělal. Podle mě si zaručeně vstrčil do kapsy o hodně víc než padesát tisíc nikde

nevykázaných dolarů."

"To je jediný důvod, proč ho podezíráte?"

Beale zavrtěl hlavou. "Partneři měli sekretářku. Jmenuje se Felicia. Je mladá, má dlouhé tmavé vlasy, jiskřivé černé oči, tělo jako dívky v obrazové příloze časopisu a tvář jako z inzerátu firmy Chanel. Oba partneři s ní spali."

"To nemuselo být zdrojem nevěřivosti."

"Ale bylo. Murchison s ní je ženatý."

"Aha."

"Ale on existuje jeden důležitý důvod, proč určitě vím, že Speldrona zabil Murchison." Beale pokročil kupředu a tyčil se teď nad sedícím právníkem. "Zbraň nalezená v mém voze, zabalená do špinavého ručníku a nacpaná do prostoru pro rezervní pneumatiku. Nebyly na ní žádné otisky prstů a nebyla registrovaná na moje jméno, ale byla v mém autě."

"Značky Antonelli Scorpion?"

"Ano. Proč?"

"To nic."

Beale se trochu zamračil, pak se nadechl a vyhrkl: "Dal ji tam, aby to na mě shodil."

"Vypadá to tak."

"Musel ji tam dát někdo, kdo věděl, že dlužím Speldronovi peníze. Někdo důvěrně informovaný. Ti dva byli partneři. Potkal jsem Murchisona mnohokrát, když jsem k nim přišel do kanceláře platit úroky. On věděl, že mám dluh. A nikdy jsme jeden druhého neměli rádi."

"Proč?"

"Prostě jsme si nesedli. Důvod není důležitý. A je to ještě horší, já si nevymýšlím. To právě Murchison nadhodil, že jsem Speldrona mohl zabít já. Speldronovi dlužilo peníze plno lidí a pár z nich bylo pravděpodobně v mnohem horší finanční situaci než já, ale Murchison na policii uvedl, že jsem měl se Speldronem dva dny předtím, než byl zabit, hlasitou a rozhořčenou hádku."

"A měl jste?"

"Ne. Prosím vás, vždyť já jsem se s ním v životě nehádal."

"Zajímavé." Malý právník pozvedl ruku ke svému knírku a jemně si přihladil jeho koncečky. Grantham Beale si všiml, že má nehty ošetřeny manikúrou a snad i natřeny bezbarvým lakem. Ne, nemá, ujistil se pak. Ten človíček je možná něco jako dandy, ale floutek zřejmě nebude.

"Setkal jste se skutečně s panem Speldronem v inkriminovaný den?"

"Ano, setkal. Zaplatil jsem úrok a vyměnili jsme si pár poklon. Ani stopa něčeho, co by si někdo mohl vykládat jako hádku."

"Aha."

"A i kdybychom se hádali, Murchison by se to nedozvěděl. Nebyl vůbec v kanceláři."

"Ještě zajímavější." Ehrengraf mluvil zamyšleně.

"To bych řekl. Ale jak můžete dokázat, že zavraždil svého partnera a mě do toho navezl? Můžete ho nějak ošálit, aby se přiznal? Asi sotva."

"Vrahové se někdy přiznávají."

"Murchison ne. Snad byste se mohl pokusit dokázat, že ta zbraň je jeho, ale policie hledala nitky vedoucí ke mně a zjistila, že se nedá vystopovat vůbec. Já prostě nevím, jak..."

"Pane Beale."

"Ano?"

"Proč se neposadíte, pane Beale? Prosím, tady máte židli, určitě bude pohodlnější než okraj postele. Já chvíli postojím. Pane Beale, máte u sebe dolar?"

"My tady nesmíme mít peníze."

"Tak si vezměte tady ten. Je to dolar, který vám půjčuji."

V právníkových černých očích zajiskřilo. "Úrok žádný, pane Beale. To je osobní půjčka, žádná obchodní transakce. A teď, pane, mi laskavě dejte ten dolar, který jsem vám právě půjčil."

"Mám vám ho vrátit?"

"Tak je to správné. Děkuji vám. Tímto jste mne pověřil, abych pečoval o vaše zájmy. V ten den, kdy budete bez jakýchkoli podmínek propuštěn z tohoto vězení, budete mi dlužit honorář ve výši devadesát tisíc dolarů. V honoráři bude zahrnuto všechno. Veškeré výdaje, které mohu mít. Kdybych vašeho propuštění nedosáhl, nebudete mi dlužit nic."

"Ale..."

"Vyhovuje vám to, pane?"

"Ale co budete dělat? Najmete detektivy? Podáte odvolání? Pokusíte se, aby případ přišel znovu před soud?"

"Když se člověk chystá zachránit vám život, pane Beale, požadujete, aby vám nejdřív přestřel své plány?"

"To ne, ale..."

"Devadesát tisíc dolarů. Splatných, jen když budu mít úspěch. Vyhovují vám ty podmínky?"

"Ano, ale..."

"Pane Beale, až se příště sejdem, budete mi dlužit devadesát tisíc dolarů plus případnou vděčnost, jakou budete pokládat za přiměřenou. Do té doby, pane, mi dlužíte jeden dolar." Úzké rty se zvlínily náznakem úsměvu. "Přeťatá dešťovka promíjí pluhu," pane Beale. William Blake, Sňatek nebes a pekel..Přeťatá dešťovka promíjí pluhu." Můžete o tom přemýšlet, pane, dokud se znovu nesejdeme."

Druhé setkání Martina Ehrengrafa a Granthama Bealea se odehrálo o pět týdnů a čtyři dny později. Při této příležitosti měl právník na sobě tmavomodrý oblek s jemným svislým proužkem a zapínáním na dva knoflíky. Na nohou měl naleštěné černé polobotky, košile byla bleděmodrá s kontrastujícím bílým límečkem a manžetami. Vázanku zdobil půl palce široký pruh královské modři se dvěma užšími podélnými proužky, jedním zlatým a druhým jasně zeleným, to vše na tmavomodrém podkladě.

Dostí úhledně byl tentokrát ustrojen i Ehrengrafov klient, i když jeho tvídové sako a volné flanelové kalhoty se sotva mohly rovnat svrškům právníkovým. Ale Bealeovo oblečení se pronikavě zlepšilo ve srovnání s beztvárným šedivým vězeňským mundúrem z předchozí schůzky, stejně jako jeho kancelář, místnost plná porůznu ležících knih a krabic, se stolem pokrytým knihami a alby a známkami v průsvitných obalech i bez nich, dvě omšelá kožená křesla a prosezená pohovka stejného typu, celý tento pohodlný nepořádek byl drastickým zlepšením proti spartánské cele vězení, kde se sešli předtím.

Beale, sedící za stolem, hleděl zamyšleně na Ehrengrafa, který stál vzpřímen jako svíce, jednou rukou se přidržoval desky stolu, druhou měl opřenu v bok. "Devadesát tisíc dolarů," pronesl Beale klidně. "Uznejte sám, že to je trochu mnoho, pane Ehrengrafe."

"Na té sumě jsme se dohodli."

"Nic proti tomu. Dohodli jsme se a já pevně věřím v posvátnost ústních dohod. Ale já tomu rozuměl tak, že na honorář budete mít nárok, když moje osvobození bude důsledkem vašeho úsilí."

"Vy jste dnes na svobodě."

"To skutečně jsem a budu i zítra, ale nějak mi nedochází, že to je vaše zásluha."

"Ach," posteskl si Ehrengraf. Ve tváři měl výraz nesmírného zklamání, zklamání ani ne tak tímto klientem jako veškerým lidstvem. "Vy máte dojem, že jsem pro vás nic neudělal."

"To bych neřekl. Snad jste podnikl kroky k odvolání. Snad jste najal detektivy nebo vyvinul nějakou pátrací činnost sám. Snad byste časem i vy přišel na to, jak mě z vězení dostat, ale zatím se stalo něco nečekaného a vašich služeb nebylo zapotřebí."

"Stalo se něco nečekaného?"

"No a mohl to snad někdo předvídat?" Beale v údivu potřásl hlavou. "Jen si to považte. Murchison dostal záchvat výčitek svědomí. Tolik toho svědomí sice neměl, aby rovnou přiznal, co udělal, ale začalo mu vrtat hlavou, co by se stalo, kdyby náhle zemřel a já si musel odpykávat trest za zločin, který spáchal on. Nechtěl udělat nic, čím by ohrozil svou svobodu, dokud žil, ale chtěl se postarat o nápravu pro případ, že by zemřel - což se také stalo."

"Ano."

"Tak napsal dopis," pokračoval Beale. "Nařukal na stroji dlouhý dopis, v němž vysvětloval, proč si přál, aby jeho partner zemřel, a že ten neregistrovaný revolver patřil původně Speldronovi a jak ho zastřelil a zbraň pak zabil do ručníku a dal ji do mého auta. Potom si vymyslel, že jsem se s Albertem Speldronem hádal, načež se policie samozřejmě soustředila na mě, a než jsem se vzpamatoval, byl jsem ve vězení. Já ten Murchisonův dopis viděl. Na policii mi ho ukázali. Byl úplně podrobný."

"Zachoval se tedy uznale."

"A pak udělal, co bývá obvyklé. Dal dopis právníkovi, s pokynem, aby jej uschoval ve svém sejfě a otevřel jen v případě jeho smrti." Beale našel v rámech na svém stole filatelistickou pinzetu, vzal do ní nějakou známku, chvíli se na ni mračil, pak ji položil a pohlédl přímo na Martina Ehrengrafa. "Myslíte si, že dostal nějakou předzvěst? Pro Boha, vždyť Murchison byl mladý chlap, zdravý měl v pořádku, proč by počítal s tím, že umře? Možná že ho něco varovalo."

"To pochybuji."

"Pak je to jistě pozoruhodná souvislost. Pár týdnů po tom, co svěřil ten dopis právníkovi, nezvládl Murchison v zatáčce řízení svého auta. Prorazil ochranná svodidla, zřítil se několik desítek metrů do propasti a vůz při dopadu explodoval. Myslím, že ani nevěděl, co se s ním děje."

"Budete mít pravdu."

"Vždycky byl dobrý řidič," dumal Beale. "Možná že se napil."

"Možná."

"A kdyby byl neměl tolik slušnosti, aby napsal ten dopis, mohl jsem strávit zbytek života za mřížemi."

"Měl jste štěstí, že se věci takhle vyvinuly."

"Přesně," pravil Beale. "A tak, přestože opravdu oceňuji, co jste pro mne vykonal, ať to bylo cokoli, a i když nepochybuji, že byste mne časem na svobodu dostal, třebaže si neumím představit, jak byste to dokázal, nicméně co se vašeho honoráře týče..."

"Pane Beale."

"Prosím?"

"Vy opravdu věříte, že ničemný padouch jako W. G. Murchison by se obtěžoval zajišťováním vaší svobody pro případ, že by zemřel?"

"Inu, snad jsem toho člověka špatně odhadoval. Snad..."

"Murchison vás nenáviděl, pane Beale. Kdyby shledal, že umírá, bylo by jeho jedinou útěchou pomyšlení, že jste ve vězení za zločin, který jste nespáchal. Říkal jsem vám, že jste nevinný, a pár týdnů ve vězení nikterak nepodlomilo vaši nevinnost. Vy si opravdu myslíte, že Murchison napsal tu zprávu?"

"Chcete říct, že to neudělal?"

"Byla napsána na psacím stroji v jeho kanceláři," řekl právník. "Kancelářský papír byl jeho a o podpisu dole byl leckterý odborník přísahal, že je Murchisonův."

"Ale on ten dopis nepsal?"

"Ovšemže ne." Martin Ehrengraf vztáhl ruce do vzduchu před sebou. Mohly by se vznášet nad pomyslným psacím strojem nebo mohly být jen nataženy jako pařáty dravého ptáka.

Grantham Beale zíral na právníkovy ruce jako hypnotizovaný. "Ten dopis jste psal vy," vydechl.

Ehrengraf pokrčil rameny.

"Vy - ale Murchison jej odevzdal právníkovi."

"Nebyl to týž právník, který pracoval pro Murchisona dříve. Musel si zřejmě vybrat někoho cizího ze Zlatých stránek, pokud můžeme soudit, a telefonicky mu vysvětlil, co pro něho má udělat. Dopis potom poslal poštou spolu s poštovním peněžním příkazem na advokátův honorář a písemným potvrzením telefonického rozhovoru. Zdá se, že v konverzaci s právníkem nepoužil vlastního jména a podepsal písemné potvrzení a peněžní příkaz pseudonymem. Podpis je ale zřejmě psán jeho rukou."

Ehrengraf se odmlčel a pravou rukou se dotkl uzlu na své kravatě. Tato vázanka, poněkud pestrobarevnější, než odpovídalo jeho obvyklé volbě, byla klubovní kravatou Caedmonovy společnosti z Oxfordské univerzity, organizace, k níž Ehrengraf nepatřil. Tento suvenýr z jednoho dřívějšího případu nosil jen při zvlášť příznivých příležitostech, ve chvílích osobního triumfu.

"Murchison zanechal pečlivé instrukce," pokračoval. "Bude právníkovi telefonovat každý čtvrtek a jen se ohlásí jménem, které si vybral. Pokud se některý čtvrtek neozve a nedá o sobě vědět ani následující pátek, má právník dopis otevřít a řídit se jeho pokyny. Čtyři čtvrtky za sebou někdo telefonoval, údajně Murchison."

"Údajně," pravil Beale trdnomyslně.

"Tak, tak. V úterý po čtvrtém čtvrtku sjel Murchison autem z útesu a na místě se zabil. Právník četl o smrti Walkera Murchisona, ale neměl tušení, že toto je skutečná totožnost jeho klienta. Teprve když ve čtvrtek telefon nezazvonil a neozval se ani v pátek, právník dopis otevřel a bez meškání šel na policii." Ehrengraf rozpřáhl ruce a zešířoka se usmál.

"Ostatní už znáte jako já."

"Panebože," pravil Beale.

"Jestli se i teď vážně domníváte, že jsem neudělal nic, abych si zasloužil své peníze..."

"Budu muset něco odprodat," oznámil mu Beale. "Nebude to problém a vyřídím to brzy. Přinesu vám do kanceláře šek během týdne. Řekněme do deseti dnů nanejvýš. Ledaže byste dal přednost hotovým penězům?"

"Šek bude v pořádku, pane Beale. Za předpokladu, že to bude šek dobrý." A usmál se, jen ústy, aby ukázal, že žertuje. Bealea při tom úsměvu zamrazilo.

O týden později si Beale ten úsměv připomněl, když podával Martinu Ehrengrafovi šek přes jeho bohatýrsky nepořádný stůl. "Dobrý šek," řekl. "Vám bych nikdy špatný šek nedal, pane Ehrengrafe. Vy jste napsal ten dopis, vy jste obstaral všechny ty telefonické hovory, vy jste napodobil Murchisonovo písmo na jeho falešném jméně a na peněžním příkazu, a když se naskytla příležitost, poslal jste ho v jeho autě z útesu do propasti."

"Člověk věří tomu, v co věřit chce," pronesl Ehrengraf tiše.

"Přemýšlel jsem o tom celý tento týden. Murchison na mě svalil vraždu, kterou spáchal sám, a potom mi dal svobodu, aniž o tom věděl. Přetátá dešťovka promíjí pluhu."

"To je správné."

"Což znamená, že účel světi prostředky."

"Toto mínil Blake tou řádkou? Dlouho jsem o tom přemítal."

"Účel světi prostředky. Já jsem nevinný a teď jsem na svobodě. Murchison byl vinný a teď je mrtvý, vy jste dostal peníze, ale to je v pořádku, protože já jsem pěkně vydělal na těch známkách a samozřejmě nemusím platit chudáku Speldro-novi, protože jeho smrt ten konkrétní dluh smazala a..."

"Pane Beale."

"Ano?"

Já si nejsem jist, mám-li vám sdělit to, co mám teď na srdci, ale bojím se, že musím. Vy jste nevinnější, než si sám uvědomujete. Zaplatil jste mi za moje služby štědře, jak jsme se ostatně dohodli, a já se domnívám, že bych vám mohl nabídnout protihodnotu v podobě určité zkušenosti, jež by čelila vaší kolosální nevinnosti. Začnu jednou radou.

Nepokračujte za žádných okolností v poměru s Felicií Murchisonovou." Beale vytřeštil oči.

"Měl jste mi povědět, proč se vy a Murchison nesnášíte," řekl Ehrengraf jemně. "Musel jsem si to zjistit sám. To nevádí. Závažnější je, že člověk by neměl sdílet lože se ženou, která si ho váží tak málo, že na něj svede vraždu. Paní Murchisonová..."

"Svedla to na mne Felicia?"

"Ovšem, pane Beale. Paní Murchisonová nic proti vám nemá. Stačí, že nemá nic ve váš prospěch. Ona zavraždila pana Speldrona, z důvodů, které se nás nemusejí týkat. Když to učinila, potřebovala někoho, kdo by sehrál roli vraha. Její manžel mohl těžko informovat policii o vaší údajné hádce se Speldronem. Nebyl v tu dobu s vámi. Nevěděl, že vy dva jste se sešli, a kdyby jim to řekl nazdařbůh a vy jste pak měl na tu dobu alibi, vypadal by dost hloupě, ne? Mé paní Murchisonová věděla, že jste se se Speldronem sešel, a řekla manželovi, že jste se pohádali, načež on v dobré víře oznámil policii, co mu sdělila ona, a policie potom našla vražednou zbraň ve vašem autě Antonelli Scorpion. Mimochodem je to úžasný automobil a vám slouží ke cti, že vlastníte takové vozidlo, pane Beale."

"Felicia zabila Speldrona."

"Ano."

"A svedla to na mne."

"Ano."

"Ale - proč vy jste do toho namočil Murchisona?"

"Vy si myslíte, že jsem se mohl pokusit přesvědčit příslušné orgány, že to udělala ona? A že ji popadly výčitky svědomí a že nechala dopis u právníka? Ženy nenechávají dopisy u právníků, pane Beale, a kromě toho nemají svědomí. Člověk musí pracovat s materiálem, jaký má."

"Ale..."

"A ta žena je mladá, má dlouhé tmavé vlasy, jiskřivé černé oči, tělo jako z přílohy do časopisu a tvář jako z inzerátu firmy Chanel. Je také výborná písařka na stroji a ochotná ke spolupráci v mnoha ohledech, které v tuto chvíli nemusíme rozebírat. Pane Beale, nechcete, abych vám podal sklenici vody?"

"Jsem v pořádku."

"Nepochybuji, že v pořádku budete, pane Beale. Určitě budete. Pane Beale, chtěl bych vám něco doporučit. Podle mne byste měl vážně uvažovat o tom, že se oženíte a usadíte. Myslím, že byste byl mnohem šťastnější. Jste nevinný člověk, pane Beale, a teď máte Ehrengrafovou zkušenost, takže jste podstatně zkušenější než dřív, ale vaše nevinnost není toho druhu, aby se nedala snadno pochroumat. Držte se od vdovy Murchisonové a jí podobných hodně daleko. Ty nejsou pro vás. Najděte si nějakou staromódní dívku a veďte řádný, staromódní život. Kupujte a prodávejte známky. Pracujte na zahradě. Chovejte teriery. Bílí skotští by mohli být dobré plemeno pro vás, ale to si jistě rozhodnete sám. Pane Beale? Víte určitě, že nechcete sklenici vody?"

"Jsem v pořádku."

"Výborné. Na odchodnou vám povím ještě jednu Blakeovu myšlenku, pane Beale. 'Tlející lilie páchne hůř než plevel.' To je také ze Sňatku nebes a pekel, jedno z jeho Přísloví pekla, a vy mi je snad jednoho dne budete schopni objasnit. Já nikdy určitě nevím, kam Blake směřuje, pane Beale, ale jeho texty krásně znějí, nemyslíte? Nevinnost a zkušenost, pane Beale. To je dokonalé, že? Nevinnost a zkušenost."